

Forårstur med Franz: Syditalien 3 - fra Matera til Middelhavet og hjem

Tirsdag, 24. maj 2016: Fra Matera til Paestum

Køredag tværs over indlandet fra øst- til vestkysten (↓) i retning mod Napoli. Undervejs forsøger vi at finde en tankstation, der har åbent – dels for at få diesel, dels for at få Adblue – igen. Begge dele er ikke akut, men der er rart at være helgarderet. Diesel får vi problemfrit undervejs, Adblue ("addiblu", som de siger her) kniber det med. Hvorfor skal det da også være så besværligt med en ny dieselmotor?! Endelig lykkedes det, men det er vanskeligt

uden tragt at få det hældt ned gennem beholderens åbning. Tankpasseren skråner over til os, han har set vores bakseri og spørger: "Va bene?" Nej, ikke va bene. Momento! Han går og kommer tilbage med en hjemmelavet tragt, der er en afskåret plastikvandflaske pålimet et stykke slange. Og nu kan det godt lade sig gøre, om end der skulper en god sjat ved siden af, som jeg skyndsomst forsøger at bremse med et stykke køkkenrulle, mens de to mænd holder og hælder. Der går næsten hele 15 liter Adblue til, inden beholderen er fyldt op igen, det skulle da kunne holde et stykke tid. Tankmanden nægter at tage imod drikkepenge – det føles næsten pinligt at have tilbudt dem – vi takker glad og farer videre.

Ankomst på campingpladsen *Villaggio dei Pini* i Paestum om eftermiddagen. Her er skam godt besat. Vi står i en lille grønt indhegnet parcel, omgivet af halvhøje eukalyptus-træer og relativt solåbent mod syd-vest, så det er fint nok.

Vores parcel. Der er ikke meget plads, men en halv høj hæk skærmer mod naboerne.

Campingpladsen største plus er dens egen Middelhavs-strand. Sorrento-halvøen hilser mod nord, mens der mod vest er åbent hav. Det lægger op til flotte solnedgange. Da vi inspicerer stranden, stormer det kraftigt, bølgerne går højt, og de bruser også tydeligt gennem vores stadig åbne dør. Den unge kvinde ved receptionen er tysker, hvilket fremmer kommunikationen og forklarer også det tysktalende flertal. Også en rekognoscerende cykeltur forbi udgravningsområdet bliver det til. En flot cykelsti fører næsten lige fra cam-

pingpladsen ud til området. Det ser spændende ud udefra. Og et supermarked har vi også lokaliseret.

Vi tror, at vi bliver her et par dage. Her virker rart. I øvrigt har jeg konstateret, at man nu igen siger "buon giorno" i stedet for det apulske og meget arkaisk lydende "salve", når man hilser på hinanden. Farvel er stadigvæk "ciao".

Onsdag, 25. maj 2016: Paestum udgravninger

Morgenmad i solskin, bagefter lidt klatvask og omkring 11-tiden af sted på cykel til udgravningsområdet. Det tager ikke engang 10 minutter, så tæt på ligger campingpladsen.

Udgravningerne fordeler sig over et stort område og var oprindeligt en hel lille by. De eneste nogenlunde "hele" bygninger er 3 knejsende templer og meget smukke. Vi bruger meget lang tid på at kigge på det hele, solen skinner varmt og det lufter behageligt. Ud over os er der flere italienske skoleklasser i forskellige aldersgrupper samt en del turister. Uden at man dog jokker hinanden over tæerne.

De græske udgravninger i Paestum. Også dette UNESCO-verdenskulturarv, som Bella Italia er så rig af.

Den velanlagte cykelsti fra campingpladsen ud til udgravningerne. Resterne af den antikke mur, der omgiver oldtidsbyen, ses til venstre.

Til frokost cykler vi – efter et besøg hos købmanden - hjem igen, og omkring kl. 17 af sted på ny for at se museet, som billetten ligeledes giver adgang til. Efter vi er færdige med vores runde gennem museet cykler vi lidt omkring, bl.a. til Paestums lille banegård, der ligger tæt på. Herfra ville man kunne tage toget til både Napoli og Rom.

Ved solnedgangen vandrer vi ud til stranden og følger den spektakulære solnedgang over havet og den fjerne Sorrento-halvø (↓), for øvrigt sammen med en hel flok andre campister.

Torsdag, 26. maj 2016: Cykeltur til Agropoli

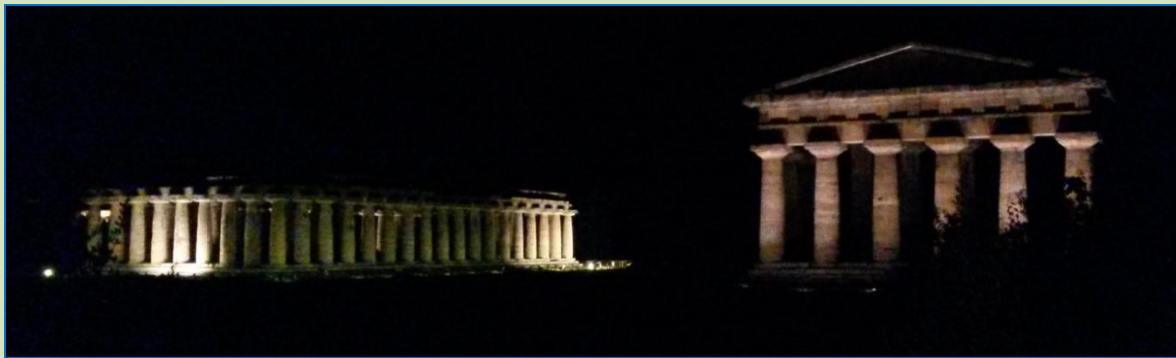
8 km på cykel frem og tilbage i skønt solskin. Nabobyen hedder *Agropoli*. Op til castello'en og vid udsigt, helt over til Sorrento-halvøen og Capri – begge dele i lyseblå dis, men de er der. Lækker frokost et lille sted, og på tilbageturen lige handle et par ting i et supermarked på vejen. Resten af eftermiddagen daseri i skyggen foran Franz, senere hen til den fine sandstrand og soppe lidt i Middelhavet. Her er virkelig dejligt. Gert har lovet en middag i campingpladsens Pizzeria, som vi opsøger ved 20-tiden. Lille snak med franskmænd, der er bordnaboer – de blander,

helt klassisk, de skandinaviske lande sammen i stil med: Danmark er hovedstaden i Stockholm. Nå, vi forveksler også Toulon med Toulouse, så vi er kvit.

På cykeltur til byen Agropoli.

Efter pizzaerne lige en cykeltur hen til ruinerne, for at se dem i projektørlys. Det er eventyrligt flot. På vejen ud og hjem bliver vi nærmest jagtet af to små arrige

køtere, som det ikke er muligt at ryste af sig. Gert, der cykler forrest, bliver nappet i hælen, inden dens ejermand når at kalde dem tilbage. Forbandelser flyger gennem luften, hjemme står den på fodbad med sæbe og desinfektionsmiddel, som forhåbentlig forebygger slemme følgevirkninger. Sokkerne ryger ud – den ene har fået bidt et hul, og der hænger også et par blodsdråber ved.

Vi tager videre i morgen - men det er nu altså ikke hundenes skyld.

Fredag, 27.5.2016: Fra Paestum til Pompeji

Kort køredag. Herligt vejr lige fra morgenstunden. Afgang fra campingpladsen forsinkes af, at det ikke er helt let at komme ud af parcellen. Blandt andet er et skråt udad voksende træ i vejen, strategisk placeret på hjørnet, og kun et skingert "STOOOP!!" fra min side forhindrer, at Franz får sig en ordentlig skraber.

Så går det derudad – desværre ikke ad kystvejen men den røde trafikerede hovedvej. Af uforklarlige grunde har GPS'en snydt os (mig), men ok, det går let og ubesværet rundt om Salerno, hvor motorvejen hænger uden på klippen, og man herfra har flot udsigt ned over byen og havnen. Hvis man ellers har tid til at kigge, fordi trafikken er tæt og kræver al opmærksomhed.

Campingpladsen i *Pompeji* – Camping ZEUS (ACSI) – når vi tidligt på eftermiddagen. Hold da op. Hvis jeg syntes, at man stod tæt i Paestum, så er det ikke noget i forhold til Zeus. Her er for det første ikke mange ledige pladser, og for det andet så er de mega små. Man sidder nærmest på skødet af hinanden. Heldigvis finder vi en lille grøn plet, hvor vi kan være. Vi er omringet af en gruppe franske autocampere, der består tydeligvis af seniorer - en glad, eventyrlysten skare, der bliver kaldt til aftensmad med en trompet-fanfare. "On arrive!" råber manden med de halvlange lokker ved siden af og svinger lystigt sine to plastik-vinglas i retning af, hvorfra der bølger livlige dufte af fransk menu.

Nu vil vi lige på rekognoscering uden for campingpladsen. Igen: Hold da op! Man må gerne kalde området for et turist-helvede: souvenirbutik efter souvenirbutik, og sælgerne kaster sig temmelig påtrængende over potentielle kunder. Temperaturen er omkring de 30 grader. Vi leder efter og finder langt om længe et supermarkedet af de lidt større, en Carrefour, hvor vi tilbringer et stykke tid i dens akklimatiserede indre, hvilket resulterer i, at vi kommer slæbende ud med tungt læssede indkøbsposer. Hjem igen til lidt øl-hygge på vores grønne plet bagved Franz. Nu her, kort før klokken 22, er det stadig næsten 20 grader. Endelig temperaturer, som de skal være.

Lørdag, 28. maj 2016: Pompeji

I dag er det så Pompeji. Indgangen ligger et par skridt fra campingpladsen, og da vi er tidligt på den sinkes vi ikke af nogen kassekø. Jeg har næsten hjertebanken af forventningens glæde, for Pompeji er virkelig en af de store seværdigheder i verdensklasse. Vi går da også rundt dér i flere timer, det er bare så spændende. Til at begynde med

piler vi under Gerts kyndige vejledning – han har været her et par gange før – hen mod *Casa dei Misteri* med de allerflotteste vægmalerier. Her når vi at være HELT ALENE og kan således i ro og mag beundre det hele uden af være i konkurrence med andre besøgende. Det er ellers en sjældenhed. De begynder at indfinde sig, da vi vender næsen mod Pompejis centrale områder, og dem vader vi da også rundt i på resten af turen. Men alligevel træder man ikke hinanden over tæerne, her er plads nok. Bortset fra ved bordellet, hvor der kun er adgang til et vist antal besøgende ad gangen (hahaha). Temperaturen er omkring de 29 grader, men det føles ikke ubehageligt. Himlen er sløret, solen ligeså, og det er bare herligt alt sammen.

Pompeji. Vægmaleri i Casa dei Misteri - fuldstændigt, som om intet var hændt, siden Vesuv begravede det hele i lava og aske.

Pompeji. Mange mennesker på de antikke gadestrøg og mellem ruinerne.

← Vesuv i baggrunden.

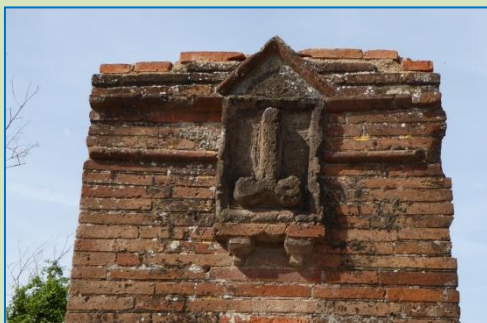
↓↓ Kig ud over et ruinkompleks

Uden kommentar men med mange tanker ↑→

- også de lidt mere muntre ↓

Tilbage til campingpladsen, hvor der summer af liv. Den er i og for sig ganske hyggelig: man står under og imellem appelsintræer, og når det er varmt, så er skygge jo velkommen. At den er så tæt belagt på dette tidspunkt må bl.a. skyldes weekenden. Og så betyder det selvfølgelig også noget, at der er en hel gruppe franske autocampere på besøg. Pladsens absolutte fordel er dog dens beliggenhed lige ved indgangen til Pompeji-området og op ad en lille banegård, hvorfra bus og tog kører i alle mulige retninger. Men i øvrigt er der andre campingpladser lidt længere nede, som også ligger relativt central.

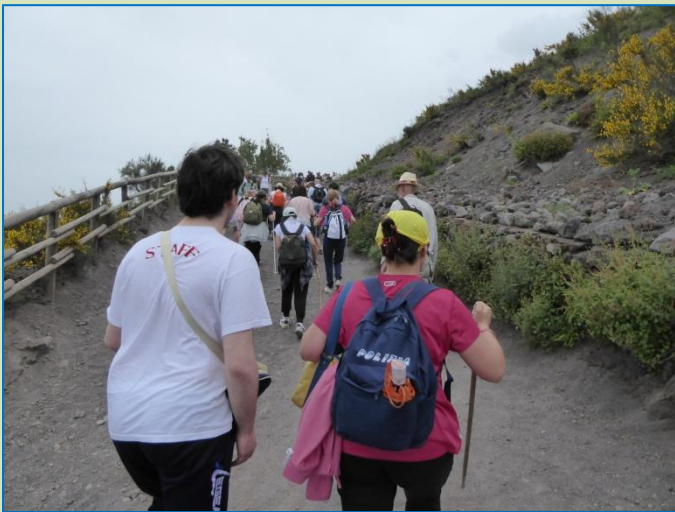
Vi har besluttet at tage videre i morgen – op til Vesuv! God nat så længe.

Vores parcel på ZEUS fra en lidt anden vinkel, og så virker vores plads jo ikke så ringe endda. Men vi er altså tæt omringet - se det tidligere billede. For eksempel er det ikke muligt at have sit bord stående på siden af autocamperen. Så ville vi komme i alvorlig karambolage med naboen.

Søndag, 29. maj 2016: Vesuv og camping Solfatara

Op til Vesuv med Franz – desværre må vi sande, at søndag er et uheldigt tidspunkt. Det smuttede for os; pensionister tænker jo nogen gange ikke over, hvad ugedag det er. Men det gør det arbejdende folk, og derfor flokkes også hærskarer af mennesker om parkeringspladsen. Man må ikke køre helt op til indgangen til Vesuv-området, hvor der ellers også er en parkeringsplads, men den må kun benyttes af busser og taxaer. Her skulle man ellers – efter alt det, jeg har læst på nettet – endda kunne overnatte. Men god morgen, den mulighed findes der ikke (mere?), måske netop fordi det er søndag og alverden skal op og se krateret. Kørevejen videre er i hvert fald udtrykkeligt lukket.

Fra parkeringspladsen (5 Euro) går det til fods 400 højdemeter op til det sted, hvor den egentlige indgang til kraterområdet begynder, og hvortil der kører hverken busser eller biler, fordi det er en ren vandresti. Hvilket koster 10 Euro pr. person. Heroppe er der et turistcirkus uden lige og rigtigt mange mennesker, så vi følger strømmen opad og opad og kan til sidst læne os ud over gelænderet, der forsvarligt omgærder det brede og dybe krater, for at stirre ned i afgrunden. Jeg savner "hullet" ned til vulkanens og dermed jordens indre, men det er jo selvfølgelig dækket af dynger af aske. Kraterets sider er furede og mørke men ser ganske uskyldige ud, ikke en eneste lille dramatiske flamme eller i det mindste en lille røgsøjle er at se...

Vejen op til krateret ligner en folkevandring ↑. Oppe ↓ med mig direkte ned i krateret. Nogen, der ser en røgsøjle ↓? Kraterstien ↓↓

Krateret er jo det, man kommer for, men den grandiose udsigt ud over Napoli, golfen og mod Sorrento-halvøen med Capri er MINDST lige så spektakulær! Vejret er desværre noget diset, så man mere eller mindre kun kan skimte det hele, men en betagende oplevelse er det ikke desto mindre (↓ - *disen er ved at lette*).

Tilbage med bilen går det den samme smalle vej, ned og ned og ned - på mirakuløs vis passerer vi andre køretøjer inklusive brede turistbusser i fuld fart (de bremser bestemt ikke!) uden en eneste skramme. GPS'en fører os elegant udenom Napoli (motorvejsafgift!), inden vi efter ca. en times tid ankommer til *Pozzuoli* og campingpladsen Solfatara.

Og den er speciel. For det første er indgangen gennem en høj og smal (2,50 m) port; man kan se på de utallige skrabemærker i siden og de afstødte hjørner, at det godt kan være problematisk. Vi klarer den imidlertid med vores 2,22 m + de udragende sidespejle, den unge mand i receptionen er yderst servicemindet, og vi får os en rigtig god plads, måske den indtil bedste på hele turen: GRØNT og med udsigt (↓).

Ja, udsigten. Den er et kapitel for sig, thi campingpladsen ligger i den ene ende af den udslukte vulkan Solfatara, mens jorden i den anden ende stadig bobler og syder og udånder store skyer af fælt lugtende svovldampe. Heldigvis i ufarlig afstand. Vi går lige en tur gennem svovlområdet, der også er et besøgsmaal (7 Euro, gratis for camperisterne) og som om aften er oplyst i skiftende farver. Her er i øvrigt gratis internet og turens første danskere, vi taler med.

Mandag, 30. maj 2016: Solfatara

Igen en dag med overvejende *dolce far niente*. Dejlig morgenmad i solen udenfor i det grønne, mens der i baggrunden stiger skyer af svovldampe op af kratersiden – heldigvis uden lugtgener for os. Senere en gåtur ned mod byen for at handle (man KAN nå helt ned til fods!), og resten af dagen

lidt læsning, lidt internet, lidt klatvask, lidt manikure ... Og vups, er det aften, hvor vi går en tur ud i det "aktive" kraterområde, da mørket falder på. Det er en sær oplevelse, idet belysningen – endda i forskellige farver – og det oplyste beboelsesområde oppe på kraterets vestlige kant forlener det hele et skær af mystik. Lugten gør sit, og jorden er varm under fødderne. SPÆNDENDE!

Den "romerske sauna" i farver

Svovlrøg og -damp, illumineret ↑ - .

- og om dagen ↓. Faktisk et fantastisk skuespil og en ret spektakulær beliggenhed af en campingplads. Kan på det kraftigste anbefales, fordi det giver en oplevelse ud over det sædvanlige.

Nu er vi hjemme, sidder inden døre og får os en kop koffeinfri aftenkaffe.

Tirsdag, 31. maj 2016 Pozzuoli

Månedens sidste dag – åh, hvor tiden dog går. I dag var en dejlig, solrig og fysisk aktiv dag. På gåben går det igen ned til byen og rundt i den med en indlagt frokost på en restaurant, der egentlig ikke serverede frokost, så det blev bare en portion gnocchi og en omgang spaghetti + vand til – ikke noget særligt at råbe hurra for. Men det kneb faktisk med at finde et spisested efter vores forestillinger, så det blev altså dette her.

Lige udenfor campingpladsens smalle port mødes man af dette panorama.

Vejen ned til byen. Den skal man nu ikke lade sig afskrække af. Og vel nede: her bliver samvittigheden sat på prøve. Skal - skal ikke?

Romerske udgravninger og et graffitti-pyntet s-tog. Dette er en levende by, der kun i anden ombæring forsøger at gøre sig til for turisterne.

Hjemme og dase og iagttagelse, at det efterhånden bliver tæt omkring os. Nu har vi ikke længere vores helt eget private område uden naboer, så det er godt, vi skal videre i morgen. Aftensmad og en ekstra flaske "Lacrima Christi", Jesus' tårer - vinen, der gror på Vesuvus flanker. Smager udmærket men heller ikke mere.

Liflig rosévin. Desværre er bunden nået.

Senere bliver det en nysgerrig tur op ad den vej, der fører langs kraterets kant og som vi kan se hernede fra. Deroppe ligger et større hotelkompleks, som vi lige sniger os ind på, fordi udsigten er ekstra formidabel derfra. Vejen er SUPERstejl, så det godt kan mærkes i bentøjet. Det er godt, at den står på køredag i morgen. Bolsena er målet.

Her oppe fra ses tydeligt campingpladsens "anatomí" i forhold til dens placering i krateret. Svovlområdet ligger bag-erst, campingpladsen i den af-lange grønne tykning. Når der er sæson, så er der også en swimmingpool. Den var ikke åbnet endnu, da vi var der.

Onsdag, 1. juni 2016: Fra Solfatra til Bolsena

Og Bolsena bliver det. Vi kommer for en enkel gangs skyld af sted i god tid (= ca. kl. 10). Gert "tråder" sig forsigtigt gennem porten med indklappet venstre sidespejl (↓), og derpå går det videre nordpå efter GPS'ens anvisninger.

Ikke uden at misse en frakørsel, hvorefter det går ind mod Napoli centrum – og hårene rejser sig af rædsel, efter alt det, man har hørt om trafikken dér! Men damen i GPS'en er jo kvik, og sluttelig er vi igen på vej nordpå i retning af Rom, som vi ledes i en stor bue udenom. Vi har valgt motorvejen, det er det hurtigste, fordi vi gerne vil nå frem i rimelig tid. Undervejs bliver det til en hurtig tankning. Vi kommer til at betale ågerpris, fordi vi ved en fejltagelse vælger en tanksøjle med betjening, og det koster hernede. Som plaster på såret får man foræret en lille pose chips og en lille dåse "Red Bull" (så fik vi da smagt den).

Nu begynder landskabet at bære en lille smule mere Toscana-præg (hvis man kan sige sådan), der er flere cypresser, og husene er nu bygget af natursten – mod de hvide firkantede huse sydpå - og klumper sig sammen på stejle bjergtoppe. Ved Montefiascone, hvor den tidligere også i DK så populære hvidvin Est!Est!Est! er fra, drejer vi fra mod Bolsena-søen, der glimter langt nede, og nu går det da også jævnt nedad på den lidt smalle, lettere snoede vej hen mod målet.

Som er Camping International BLU og ligger direkte ned til Bolsena søen. Da vi kører på plads opdager vi, at vi har glemt den ene niveaukile på sidste campingplads. SURT!! Vi er hurtigt installeret med markise og det hele og får os et lille glas i halvskygge, inden vi begiver os ud på en rekognosceringsrunde. Søen slår hastige bølger mod den lille sorte sandstrand, det stormer ganske pænt. Himlen lover ikke noget, solen kappes med skyer, men vores tur ad stien langs vandkanten foregår i skønneste solskin. Et sted er der et lille anlæg med nogle bænke, her slår vi os ned og nyder panoramablikket ud over søen, det småbakkede landskab udenom og den fredfyldte stemning.

Efter installeringen skal der fyldes vand på. Vi kører nødtigt med mere vand end de fra Hymer anbefalede 20 liter. Det vejer altså sammen.

Det lader til, at der på campingpladserne her omkring bor de mere fastliggende turister, og for første gang på turen er der flere end bare en håndfuld campingvogne. De fleste er tilsyneladende tyske og hollandske (ACSI!), der har etableret sig med "det hele" under deres fortelt. De slikker sol på deres drømmesenge, og der feriehyses.

Campingpladsen her har en god restaurant, som frister til at lade gasblussene være slukket i aften. Ingen pizza, tak! Nej, det bliver en udsøgt italiensk middag med flere retter, der er lækre og originale, og da vi 1 ½ time senere drysser hjem er vi lettere pløret.

Torsdag, 2. juni 2016: Bolsena

Forudanelserne holder stik: himler tømmer – sådan føles det – alle sine vandreserver i løbet af en stor del af dagen. Hen ad eftermiddagen bliver det opholdsvejr, og vi cykler ind til Bolsena. Den nedre del langs søen har et vist eksclu-

Et veritabelt vandfald ned ad markisen

sivt præg, mens den gamle bydel, der klumper sig sammen omkring en bakketop, er ægte middelalder. Vi tager alle de stejle trapper op til borgen, og herfra er der selvfølgelig en fantastisk udsigt ned over byen og søen. Da det begynder at dryppe søger vi tilflugt i den lille kirke. Her får vi rig lejlighed til at studere dens indre – ikke nogen kunsthistorisk perle, ærligt talt.

Opstigning til borgen fra Bolsenas middelalder-bydel ↓.

Bolsena-impressioner

Hjemme igen efter et udbytterigt besøg hos Coop modtager jeg en WhatsApp fra min søster med meddelelsen om, at min mor er blevet indlagt. Vi ændrer vores planer og stiler mod at være "hjemme" i Tyskland hurtigst muligt.

Fredag, 3. juni 2016: fra Bolsena til Pavia

Afsted går det, 480 km ad motorvejen, for at ende på campingpladsen Ticino i *Pavía*. Ruten går forbi Bologna, hvor vejen deler sig i to: "panoramica" og "direttissima" – begge skiltet med nogle tilføjelser, som vi i farten ikke forstår at tolke. Og vores kort siger ikke noget herom. Da vi føler, vi har travlt, vælger vi "direttissima", altså den direkte rute – og føres gennem kilometerlange tunneller, som vores GPS ikke kender til. Ifølge den befinder vi os midt i ingenmandsland, og en gang imellem beder den os om at dreje til højre – vel at mærke: midt på motorvejen eller inde i en tunnel. Da vi endelig forenes med det gamle spor igen har vi indvundet en lille halv time. Aha. "Direttissima" æder sig åbenbart igennem bakkedale og graver sig ned under floder – nærmest i fugleflugtlinie. Det sparer tid.

Min mor er over det værste, familien står i tæt kontakt med hinanden via WhatsApp, og min søster mener, at vi ikke behøver at styrte af sted. Vi aftaler at være i Karlsruhe mandag aften.

Posletten og rismarker undervejs mod Pavia.

Lørdag, 4. juni 2016: Pavia

Vågner til regnvejr. Himlen er gråt i gråt, men i en fase med opholdsvejr svinger vi os alligevel op på cyklerne og tramper mod centrum, der ligger 2,5 km herfra. Vi er knapt nået halvvejs, inden det igen begynder at vælte ned. Hurtigt finder vi et lille udhæng ved et apotek, hvor vi nødtørftigt kan finde lidt ly – og dér står vi så i næsten en time, inden det holder op igen. Altså (←)!!

Pavía er mennesketom pga. af regnen, der dog efterhånden er holdt op igen. Vi trasker rundt, finder både "il duomo" og St. Michele, gennemtrævler de små vinkelrette gader og får os til sidst et stykke pizza, som vi spiser i hånden. Dernæst bliver det til en kop kaffe på pladsen ved siden af domkirken, hvor parasollerne nu er slået op igen og som syder af liv. Solen har taget over! På vej tilbage til cyklerne bliver vi tilskuere til en begravelse, vi finder også et stadigt åbent apotek til nogle "tablette paracetamole", men en bager finder vi desværre ikke. Vores brødreserver

lakker mod enden – heldigvis har vi en hel pakke knækbrød plus et vist antal pose-croissanter. Så det skal nok gå alt sammen.

Torvet med de slukørede, lukkede parasoller, senere åbne, hvor vi får os en kop stærk, italiensk kaffe, der ikke er godt for nattesøvnen.

Gadestrøg i Pavia

På campingpladsen bliver der tid til at hygge i halvskyggen, og det gør alle rundt omkring også. Bag ved os har en gruppe modne cyklister slået sig ned, deres telte danner et lille lejr, der ligner Himalaya basecamp. Det ser sjovt ud.

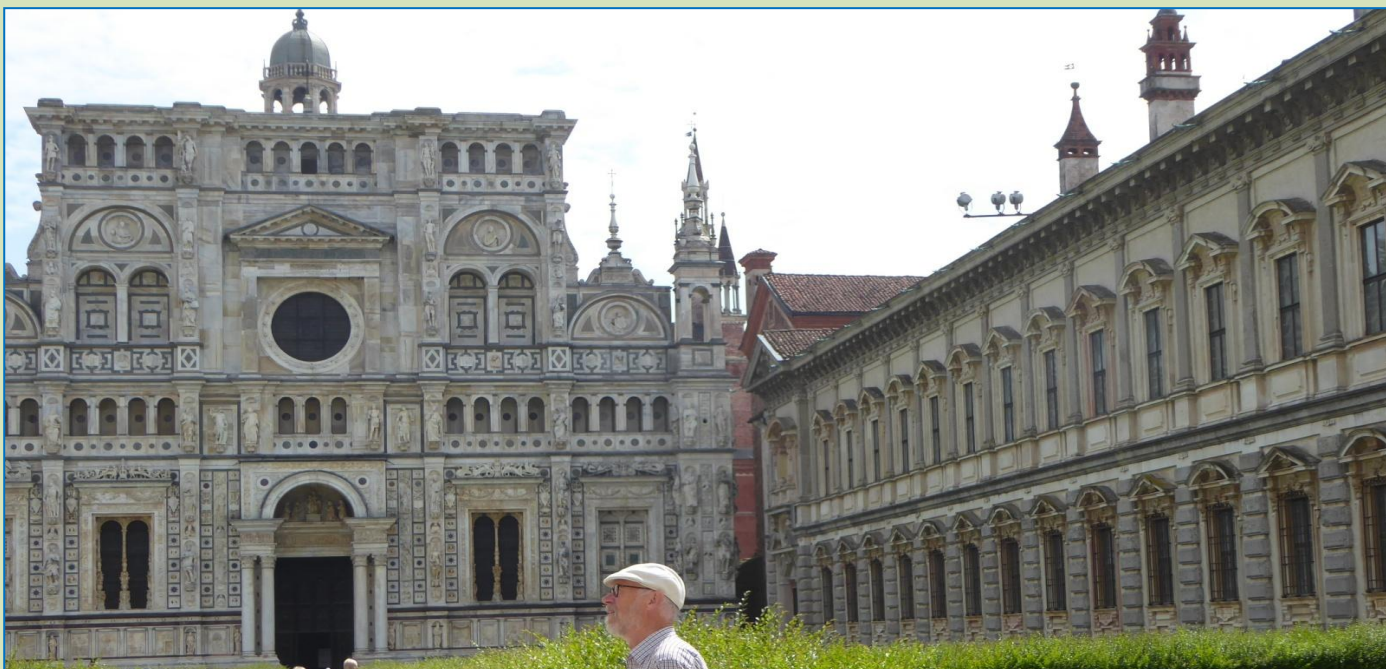
I morgen fortsætter vi nordpå med en overnatning ved Lugano, inden vi krydser gennem Schweiz og derpå tager motorvejen til Tyskland. Ca. 450 km.

Campingpladsen og et øjebliks hvilepause efter turen ind til byen

Søndag, 5. juni 2016: Pavia til Ponte Tresa, Lago di Lugano

Afsted. Først besøg af *Certosa di Pavia*, et fantastisk flot, historisk klosteranlæg ca. 9 km nord for Pavia ([↓](#)og [→](#)).

Derpå videre mod Lago di Lugano og campingplads International (ACSI) i *Lavena Ponte Tresa*, flot beliggende(↓) men med meget små parceller. Aldrig har det taget så lang tid at finde en, der passer både i størrelsen og hældningsgraden. Vi mangler jo en kile!

Søen er meget smuk og omgivet af bjerge. Vi når lige at sidde lidt udenfor, før det begynder at rumle og en gang i mellem at lyne. Og vi afprøver også lige chipkortet til porten ud til søen. Dér går vi lige sådan ca. 100 km, inden det begynder at dryppe, så vi vender om. Og lige så snart vi er tilbage i camperen, så regner og tordner det kraftigt og varer ved længe.

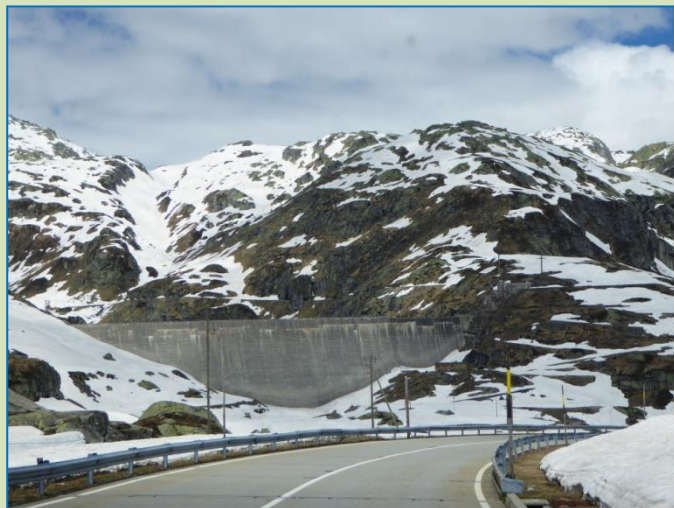
Nu, kl. 21.04, er det tørvejr, lave skyer hænger ned over bjergene. Vejret vedbliver at være ustabil.

Mandag, 6. juni 2016: Ponte Tresa til Karlsruhe

Dagens højdepunkt: Turen over *Gotthard-passet*. Gudesluk natur med stadig meget sne. Køreteknisk ingen som helst problem med camperen, og det er vi da glade for. Med campingvogn ville vi helt sikkert være kørt gennem Gotthard-tunnellen og var altså gået glip af de fantastiske udsyn og sne-

dækkede panoramaer.

Op over Gotthard-passet i Schweiz med pause i næsten 2100 m højde.

Det temperaturmæssige højdepunkt: Mörsch, 28 grader. Det er mærkeligt at være her uden at min mor står i døren og siger velkommen; hun er stadigvæk indlagt. Vemodigt, fordi det er et varsel om en tid, der uvægerligt kommer – måske om ikke alt for længe endda.

↑ "Hjemme" i Tyskland. Det kræver millimeterarbejde at bakke Franz på plads i gården foran huset, da den ydermere skal stå på kiler under forhjulene, og der er ikke en tomme at give. Franz kan lige være der med sine 7 m. Men med bakkamera og hjælpende tilråb går det.

Og vi når da også et par Weizen-øller i en nærtliggende Biergarten. Den, vi plejer at besøge og som ligger ved Rhinen, er lukket pga. højvand. Denne her er en renatureret grusgrav med Schwarzwald-bjergene dekorativt i horisonten og en populær badestrand nedenfor↑.

Den 16. juni 2016: Vi starter hjemturen mod DK og overnatter undervejs på Campingpladsen "Fuldaschleife". Dejlig plads. Vejret gennem Tyskland har været gyseligt med mange skybrud, og det var trafikken også med meget vejarbejde og stockender Verkehr.

Camping Fuldaschleife lige ned til floden Fulda - skønt sted, der godt kunne være et lidt længere besøg værd.

Den 17. juni 2016 ved 19-tiden er vi hjemme igen.

Et par afsluttende bemærkninger

Nu gjorde vi det altså langt om længe - rejse helt ned til Italiens støvlekant. Længe har vi haft planer herom, fordi vi gerne ville se, hvordan der ser ud så langt sydpå.

Turen indfriele vores forventninger. Vi så mange interessante steder og oplevede mange forskellige landskaber. At vi på vejen hjem også kom forbi perler som Paestum, Pompeji og Vesuvius på vestkysten havde vi ikke planlagt på forhånd, men det blev en overvejende spontan beslutning, der også havde noget med det til tider ustabile vejr at gøre. Apulien fandt vi til gengæld hverken særligt fremmedartet eller sydlandsk eller spektakulær - ind imellem syntes vi endda, landskabet var for ensformigt, måske med undtagelse af Gargano-halvøen. Betegnende er det da også, at man skal kigge langt efter campingpladser inde i landet, de fleste er ude ved badestrandene, der på det tidspunkt, vi var der, stadig sov vintersøvn og ikke virkede særligt attraktive på os.

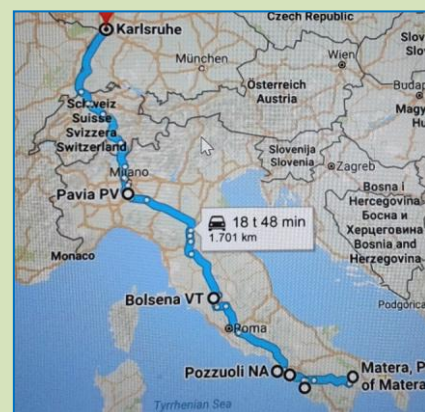
Visse områder i Apulien føltes som "udkants-Italien". Turistede områder findes omkring Alberobello og Vieste, dels pga. trulli-husene, og dels pga. den smukke kyst. Mange af byerne giver græske associationer, hvilket kan forklares ved, at netop denne del af Syditalien var del af Magna Graecia, der fra 800-tallet f.Kr. blev koloniseret af Grækenland. Det har sat sine spor.

Det var meget nemt at komme omkring med autocamper, og vores erfaringer med stellpladserne som alternativ til campingpladser har været positive.

Og en sidste bemærkning: Syditalien er langt væk; man kommer til at sluge mange kilometre - og dieselen er dyr i Italien. Men at være på tur er jo altid HERLIGT, og når man tager det, som det kommer, så bliver det næsten uvægerligt en succes. Således også vores tur.

Mange glade campinghilsener

Gert + Renate
r.hovald@kabelmail.dk

Ruten del 3